

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 677/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Júliou Vestenickou, Ševčekova 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Pezinok a Národnej kriminálnej agentúry Policajného zboru, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Bratislava v bližšie neoznačenom konaní a ich neoznačenými rozhodnutiami a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Pezinok (ďalej len „úrad

špeciálnej prokuratúry“) a Národnej kriminálnej agentúry Policajného zboru, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Bratislava (ďalej len „národná kriminálna agentúra“, „NAKA“, alebo „vyšetrovatel'ka“) v bližšie neoznačenom konaní a ich neoznačenými rozhodnutiami. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 15. júla 2016 (podanie je založené v spise II. ÚS 468/2016, pretože ide o obdobnú a takmer obsahovo totožnú sťažnosť, rozdiel je len v petite sťažnosti. Uvedená sťažnosť bola odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pozn.).

2. Sťažovateľ v úvode tejto sťažnosti takisto ako vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 468/2016 vymedzuje, že odporcami, proti ktorým sťažnosť smeruje, sú úrad špeciálnej prokuratúry ako porušovateľ v I. rade a národná kriminálna agentúra ako porušovateľ v II. rade.

3. Následne v celej sťažnosti uvádza ten istý skutkový a právny stav veci, ako to bolo v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 16. mája 2016 vedenej pod sp. zn. II. ÚS 468/2016, a preto ústavný súd odkazuje v podrobnostiach na túto sťažnosť.

4. Sťažovateľ je poškodenou osobou vo veci zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, tento zločin mali spáchať osoby patriace do skupiny Sýkorovcov. V tom istom konaní vyšetrovatel'ka NAKA začala trestné stíhanie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona.

5. Sťažovateľ uvádza, že orgány činné v trestnom konaní za plnej podpory úradu špeciálnej prokuratúry zmanipulovali celé trestné konanie. Zastáva názor, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bolo porušené od samotného počiatku, teda už v prípravnom konaní, ako aj pred ním samotným. Podľa sťažovateľa už pri začatí vyšetrovania vo veci samej nedošlo k náležitému zisteniu skutkového stavu, preto ani nemohlo dôjsť zo strany orgánov činných v trestnom konaní k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľa

v predmetnej veci opakovane porušovali základné právne princípy a zásady trestného konania.

6. Na základe skutkového a právneho stavu veci je sťažovateľ toho názoru, že postupom úradu špeciálnej prokuratúry v spojení s postupom NAKA v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-759/NKA-PZ-BA-2014 nebol náležite zistený skutkový stav, správne právne posúdená vec, ich rozhodnutia sú arbitrárne, čím došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

7. Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 50 ods. 3, Ústavy Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami porušovateľa v I. rade porušené boli.

2. Uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Pezinok zo dňa 02.05.2016, sp. zn: VII/1 Gv 103/14/1000-77 sa zrušujú v plnom rozsahu a vec sa vracia porušovateľovi v I. rade a porušovateľovi v II. rade na ďalšie konanie...“

Okrem toho sa v petite domáha v bode 3 priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € a úhrady trov konania v sume 296,82 €.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. Ústavný súd pripomína, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí obsahovať všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd môže preto prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

11. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

12. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

13. Sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátkou. Napriek tomu sťažnosť sťažovateľa neobsahuje kvalifikovaný petit (návrh na rozhodnutie ústavného súdu), ktorý musí byť formulovaný presne, určito, zrozumiteľne a tak, aby mohol byť právne nespochybniteľným východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (m. m. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04, IV. ÚS 15/08).

14. Návrh na rozhodnutie neobsahuje presné označenie orgánu, ktorým malo dôjsť k porušeniu ním označených základných práv podľa ústavy. V petite tiež nie je premietnutá argumentácia sťažovateľa v odôvodnení sťažnosti týkajúca sa porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zmätočnosť petitu sa prejavuje aj v tom, že hoci v bode 2 žiada vec vrátiť porušovateľom I a II, ale už nežiada vyslovenie porušenia práv konkrétnymi rozhodnutiami porušovateľov a ani zrušenie rozhodnutia porušovateľa II. Vo vzťahu k uzneseniu úradu špeciálnej prokuratúry

. k. VII/1 Gv 103/14/1000-82 z 2. mája 2016 sťažnosť v odôvodnení neobsahuje ani žiadnu relevantnú argumentáciu, na základe ktorej by ústavný súd mohol dospieť k záveru, že je potrebné toto uznesenie úradu špeciálnej prokuratúry zrušiť a vec jej prípadne vrátiť na ďalšie konanie.

15. K tomu je potrebné uviesť, že aj predložené splnomocnenie pre advokátku je neurčité, keďže bližšie nešpecifikuje napádané rozhodnutia a postupy (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

16. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že petit sťažnosti je vyjadrený nejednoznačne a zároveň v ňom absentuje vecná súvislosť medzi odôvodnením sťažnosti a jej petitom.

17. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom

a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 77/08, IV. ÚS 159/2010).

18. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 252/09, IV. ÚS 159/2010, II. ÚS 522/2014).

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, opätovne nespĺňa požiadavky sťažnosti podľa § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, a preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne ako v jeho veci II. ÚS 468/2016 – uznesenie z 1. júna 2016).

20. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že z jeho konštantnej judikatúry tiež vyplýva, že súčasťou práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (oznámenia, podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu či vydať záväzný pokyn na začatie trestného stíhania. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06).

Z uvedeného vyplýva, že poškodený v trestnom konaní nemá automaticky nárok na to, aby obvinená osoba bola odsúdená podľa jeho predstáv, keďže jej primárny nárok na náhradu škody nie je takýmto rozhodnutím dotknutý a môže sa ho ďalej domáhať v rámci občianskoprávneho konania (teraz civilného konania), ako to uviedol aj úrad špeciálnej prokuratúry vo svojich rozhodnutiach zo 7. apríla 2016 a 2. mája 2016 (pozri m. m. aj I. ÚS 299/09 zo 14. októbra 2009, pozn.).

21. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2016